

Hoe ik per ongeluk de wereld in een taart veranderde

Eva Van De Putte

Ik woon in Nergens, niet nergens van ik heb geen woonplaats, maar zo noemen we het. Dat komt omdat bijna niemand de echte naam weet -niet dat iemand daar behoefte aan heeft- en kaarten zijn moeilijk te vinden. Mensen vragen ook niet waar ik vandaan kom, dat zien ze zo. En als ze het niet zien, ruiken ze het wel. Ik zie het in hun ogen dat ze het weten. Die dag waren de bladeren van de bomen al gevallen. Juist de sterksten, of de-gene met het minste moed, bleven hun takje vasthouden. Het was echt geen zicht. De vijf bomen langs de kant van Nergens was de scheidingslijn en nu waren ze versmolten in het landschap. Ik was op zoek naar eten en graaide zo'n beetje in de hoop die het er minst vies uitzag. Mijn adem kwam in wolkjes naar buiten. De koude lucht raspte door mijn longen. Ik haalde mijn hand door mijn haar dat al roodbruin aan het worden was en besepte dat ik zo alle viezigheid in mijn haar smeerde. Er begonnen zwarte vlekken te dansen voor mijn ogen. Ik klemde mijn tanden op elkaar en stak mijn hoofd tussen mijn benen. Eerst warm, dan koud, ik kende de verschijnselen nu al. Ik ademde oppervlakkig in en uit en probeerde me daarop te concentreren in plaats van me mee te slepen in het hongergevoel. Toen ik mijn ogen weer opende zag ik bergen van brood, de bomen waren van die rood-wit gekleurde snoepstokken die je in de kerstperiode wel eens zag. Wolkjes waren marshmallows waar je elk luchtbelletje afzonderlijk kon waarnemen. De lucht rook naar de warmte van een bakker, de stenen waren harde karamel. Ik besepte dat ik stond te kwijlen op een T-shirt gemaakt van drop. Ik wou rechtstaan maar mijn benen waren verzwolgen door pudding. Ik begon licht te paniekeren, net nu ik die wereld had ontdekt wou ik niet doodgaan door in pudding vast te zitten. De dichtstbijzijnde lolly bood me hulp. Na een doffe plof kwamen mijn benen los. Nadat ik was gekomen graaide ik alles om me heen en begon het in mijn zakken te proppen. Ik rende verder op een pad van snoeppapier. Ergens wist ik wel dat ik droomde, maar dat kon me niets schelen. Het leek veel te echt daarvoor. Een druppel lande op mijn hoofd. Ik keek naar boven en zag gekleurde druppels, ananasdruppels, multivruuchtendruppels, soms zelf een hele kokosnoot. De marshmallow-wolkjes waren opengebarsten en alles viel eruit. Op mijn linkerkant zag ik dat dalletjes verandert waren in pizza en quiche ondergrond. Ik begon te lachen en mijn adem veranderde in allemaal geleurde, zoete wolkjes. Ik lachte nog harder tot ik viel. Kleine kokosrotjes vielen achter me aan toen ik, nog steeds lachend, naar beneden donderde. Ik landde in een klein vijver vol stroop. Misschien was die gevormd door de regen. Ik ging kopje onder en kreeg geen adem meer. Snakkend kwam ik boven, nog net op tijd om te zien dat er in de verte een donut gevecht aan de gang was. Ik ging weer onder in mijn lievelingseten. Een bepaalde rust kwam over me heen. Ik zou me nooit meer zorgen moeten maken, nooit meer. Als we eten wouden konden we gewoon een paar aardbeiensnoepjes plukken, dorst was ook geen probleem. Met een glimlach zakte ik verder naar de bodem. Een schat van chocolademunten kon ik nog net onderscheiden. Mijn lichaam probeerde zich nog net te verzetten. Ik was al in Dromenland, dit keer echt en voor altijd.